

DE
MERYL STREEP
FILMCLUB

‘Genieten met een doos tissues
en popcorn’ – *Publishers Weekly*

Mia March

roman

Proloog
Lolly Weller

Vijftien jaar eerder
Nieuwjaarsdag, half drie 's nachts
The Three Captains' Inn, Boothbay Harbor, Maine

Silkwood was op de televisie, met Lolly's favoriete actrice Meryl Streep, met het nonchalante kapsel dat Lolly had gekopieerd nadat ze de film voor het eerst had gezien, en Cher, van wie Lolly altijd had gevonden dat ze zo heftig reageerde. Lolly had het woord 'heftig' ook over zichzelf gehoord, meestal van haar zus, maar Lolly vond helemaal niet dat ze dat was. Er was een ander woord voor Lolly, en als ze katholiek was geweest was ze twee keer per dag te biecht gegaan.

Nadat de telefoon die nacht de eerste keer was gegaan, deed Lolly iets wat haar de rest van haar leven zou achtervolgen, iets wat ze zichzelf nooit zou vergeven. Het eerste telefoontje kwam net na twee uur 's nachts. Het was haar zus Allie, vrolijk aangeschoten op oudjaarsavond, giebelend dat haar man midden in de chique hal van het Boothbay Resort Hotel stond en danste als John Travolta in *Pulp Fiction*. Ze hadden allebei vier of vijf glazen champagne gedronken, kon Lolly of haar man hen komen ophalen? Het was maar vijf minuten rijden.

Vijf minuten daarnaartoe. Vijf minuten om ze heelhuids naar hun appartement en binnen te krijgen. Vijf minuten terug naar het pension. Dan had Lolly vijftien heerlijke, gestolen minuten. En dus had ze haar man Ted wakker gemaakt, die iets mompelde over verdomde dronkenlappen maar zijn donzen anorak over zijn pyjama had aangetrokken en naar buiten was gesneld om zijn schoonzus en zwager op te pikken.

Lolly was snel bij de meisjes gaan kijken. Omdat Lolly en Ted voor oudjaar geen andere plannen hadden gehad dan hun gasten in The Three Captains' Inn te trakteren op champagne en een concertje van hoornblazers, had ze ermee ingestemd dat hun nichtjes bij hen kwamen slapen. Lolly sloop van de tweede verdieping van het pension naar de eerste en opende zachtjes de deur van de bijkeuken, waar ze haar stofzuiger en schoonmaakspullen opborg. Zoals altijd wanneer ze kwam logeren, had de zestienjarige Isabel Nash haar matras, kussen en deken naar de werkkast gesleept, en ze was diep in slaap, haar mooie gezicht zo sereen dat je je niet kon voorstellen dat er uit dat roze mondje zo'n getier en gevloek kon komen. Net een uur geleden was Isabel om half een komen binnensluipen, terwijl haar moeder had gezegd dat ze uiterlijk om half twaalf thuis moest zijn en ondanks de vreselijke ruzie die de twee eerder die avond hadden gehad. Toen Lolly het donzen dekbed over Isabels schouder trok, viel de verse zuigzoen in de hals van het meisje haar op. Oeps, als haar vader dat zag...

Weer boven ging Lolly even kijken bij haar andere nichtje, June Nash van dertien, die die nacht bij Lolly's dochter op de kamer sliep. De kleine kamer tegenover die van Lolly en Ted was amper groot genoeg voor één bed, laat staan voor de twee kampeerbedden die Ted er voor Isabel en June in had gepropt. Maar The Three Captains' Inn was met oudjaar helemaal volgeboekt. *Jane Eyre* lag opengeslagen op Junes op en neer deinende borst, een klein rood zaklampje scheen op haar kin. Lolly knipte het uit, legde het samen met het boek op het nachtkastje en veegde een dikke lok kastanjebruin krulhaar uit Junes gezicht. Het meisje was totaal niet tot last.

Aan de andere kant van de kamer lag Kat Weller, Lolly's dochter van tien. Kat was wakker geworden toen haar vader de trap af was gegaan, had binnen een paar seconden haar jas, muts en handschoenen aan en hem gesmeekt of ze mee mocht. 'Alsjeblieft, mag ik mee, pap? Ik hoef morgen niet naar school.' Maar het was al heel laat en bijtend koud en er waren dronkenlappen op de weg, dus had Ted haar weer in bed gestopt.

Kat sliep alweer, met haar paarse handschoenen nog aan en haar oude knuffel Iejaar onder haar arm. Lolly sloop op haar tenen naar haar toe, dankbaar dat haar dochter met haar gezicht naar de muur lag. Als ze binnen was gekomen en dat lieve gezicht had gezien, dat zo op dat van haar vader leek, was haar hart misschien gebroken – ze had de laatste tijd vaak het gevoel dat dat kon gebeuren. Voorzichtig trok ze de handschoenen uit en Kat ging verliggen, maar werd niet wakker. Lolly beet op haar lip tegen het schuldgevoel dat aan haar vrat, daarna sloop ze de kamer weer uit.

Ze had een minuut of tien. Ze ging snel naar haar slaapkamer, deed de deur dicht en ging liggen met de afstandsbediening en de telefoon op haar buik. Ze zette de televisie op een andere zender; ze was dol op *Silkwood*, maar ze had de film al zeker tien keer gezien en de laatste keer was nog maar een paar maanden geleden. Ze zapte, kwam terecht in *When Harry met Sally*, zette het geluid hard genoeg zodat haar stem buiten de kamer niet te horen was en draaide het nummer. Terwijl ze met elkaar spraken, ging haar hart tekeer in haar borst, zoals altijd, wat Lolly herinnerde aan waar ze altijd van had gedroomd. Ze fluisterde, maar hard genoeg om boven Billy Crystal uit hoorbaar te zijn, die Meg Ryan vertelde wat er allemaal mis met haar was.

Dertig, veertig minuten later – Lolly wist niet meer hoe lang ze aan de telefoon was – kwam de telefonist door de lijn heen met een spoedtelefoontje. Lolly schoot overeind en zei ja, natuurlijk accepteerde ze het. Het was de politie van Boothbay Harbor.

Het speet hen.

Iets wat Lolly zich altijd herinnerde van die nacht was dat ze de telefoon had laten vallen, dat haar lichaam, haar ademhaling heel rustig werden toen ze in afgrijzen naar het gezicht van Billy Crystal staarde. Al die jaren later kon ze nog steeds geen film zien met Billy Crystal erin, ze kon het niet verdragen om naar hem te kijken, om zijn stem te horen. Haar vriendin Pearl had gezegd dat het een geluk was dat Lolly *Silkwood* niet meer op had staan, anders had ze nooit meer naar Meryl Streep kunnen kijken.

‘Een oprechte en ontroerende roman over de kracht van familie’ – *Booklist*’

Kat en haar nichtjes June en Isabel keren na jaren terug naar de plek van hun jeugd, het huis van hun dierbare moeder en tante. De verdrietige boodschap die Lolly moet brengen raakt hen in het hart. Hoe vinden deze van elkaar vervreemd geraakte vrouwen hun verbondenheid weer terug, nu ze elkaar zo intens nodig hebben?

Hun diepe sympathie voor Lolly, de ontroerende verhalen uit hun bewogen levens en hun gedeelde passie voor de films met Meryl Streep zal de verloren gegane familiebanden nieuw leven inblazen.

De Meryl Streep Filmclub is een heerlijke, verrassende en ontroerende roman over de kracht van liefde, vriendschap en familie.

MIA MARCH ontdekte op een avond met haar grootmoeder en moeder dat een goede film je leven voor altijd kan veranderen. Voor March was die film *The Bridges of Madison County*. Het overweldigende talent van Meryl Streep vormde de inspiratie voor dit boek.